

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że Komisja błędnie założyła, iż poprzednik prawny skarżącej miał decydujący wpływ na działalność uczestniczących w naruszeniu przedsiębiorstw. Skarżąca twierdzi w tym względzie, że zaskarżoną decyzję wydano w oparciu o błędne ustalenia faktyczne oraz błędne zastosowanie prawnych przesłanek odpowiedzialności, w szczególności zaś przesłanek dotyczących domniemania istnienia decydującego wpływu.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że prawo Komisji do nałożenia grzywny na podstawie art. 25 ust. 1 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ uległo przedawnieniu. Twierdzi ona w tym względzie, że Komisja nie wykazała żadnych naruszeń po stronie uczestniczących w naruszeniu przedsiębiorstw w odniesieniu do okresu po 1997/98 r., a w każdym razie w odniesieniu do lat 1999 i 2000. Skarżąca podnosi dalej, że zawieszenie przez Komisję postępowania ze względu na spór, który toczył się w sprawach połączonych T-125/03 i T-253/03 Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals przeciwko Komisji, nie skutkowało zawieszeniem biegu przedawnienia względem skarżącej.

Wreszcie w ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, iż naruszone zostało jej prawo do obrony. Utrzymuje ona w tym względzie, że Komisja bezpodstawnie zawiesiła dochodzenie na ponad cztery lata, wobec czego od wszczęcia dochodzenia do czasu, gdy skarżącą poinformowano o jego prowadzeniu upłynął okres około pięciu lat, zaś od wszczęcia dochodzenia do czasu przedstawienia jej zarzutów upłynął okres około sześciu lat. Ponadto Komisja zaniechała przeprowadzenia dochodzenia przeciwko działającym osobom oraz działowi przedsiębiorstwa, którego sprawa dotyczyła, co pozwoliłoby w pełni wyjaśnić okoliczności sprawy. Skarżąca stoi na stanowisku, że dopuszczając się tych uchybień, Komisja pozbawiła ją możliwości zabezpieczenia dowodów odcinających oraz skutecznej obrony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — *Faci* przeciwko Komisji

(Sprawa T-46/10)

(2010/C 100/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: *Faci SpA* (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci S. Piccardo, S. Crosby i S. Santoro)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności spornej decyzji w części, w jakiej stwierdza, że skarżąca zawierała porozumienia w zakresie ustalania cen, podziału rynków w drodze ustalania limitów sprzedaży i przydzielaniu klientów;
- uchylene lub istotne obniżenie wysokości grzywien nałożonych na skarżącą;
- stwierdzenie nieważności decyzji w części w jakiej obniża ona wysokość grzywny obliczonej pierwotnie w stosunku do spółki *Bärlocher* lub istotnie istotne zmieszenie wysokości przyznanego obniżenia grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa nr COMP/38.589 — Stabilizatory termiczne) w zakresie, w jakim Komisja obciążyła skarżącą odpowiedzialnością za naruszenie art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) oraz art. 53 porozumienia EOG polegające na zawieraniu porozumień i stosowaniu uzgodnionych praktyk w zakresie ustalania cen, podziału rynków w drodze ustalania limitów sprzedaży, przydzielaniu klientów w sektorze ESBO. Tytułem zarzutu ewentualnego skarżąca wnosi o istotne zmniejszenie wymiaru nałożonej nań grzywny.

W uzasadnieniu skargi skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła ogólne zasady prawa, dokonała oczywiście błędnej oceny, naruszyła zasady dobrej administracji i równego traktowania, wykroczyła poza swoje kompetencje, naruszyła zasady niezakłóconej konkurencji, nie dochowała obowiązku uzasadniania aktów oraz błędnie zastosowała wytyczne w zakresie obliczania grzywien z 2006 r. skarżąca podnosi pięć zarzutów:

- Komisja dokonała oczywiście błędnej oceny przywiązując zbyt małą wagę do dowodów dotyczących okresu przed uczestnictwem skarżącej w kartelu i zbyt dużą wagę do pozostałych dowodów. W konsekwencji znaczenie faktu, że w pełni funkcjonująca kwalifikowana postać kartelu polegająca na ustalaniu cen, podziale rynków, przydzielaniu klientów, praktykowaniu szkodliwych cen, łąpownictwo zakończył swą działalność przed przystąpieniem doń skarżącej nie został właściwie oceniony w procesie oceny powagi naruszenia jakiego dopuściła się skarżąca.

- Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, traktując skarżącą w sposób podobny do innych przedsiębiorstw, podczas gdy powaga naruszenia, jakiego się dopuściła winna była zapewnić jej znacząco odmienne traktowanie. W celu ustalenia wysokości grzywny Komisja zastosowała różnice w wysokości jedynie 1 % wartości sprzedaży na danym rynku pomimo faktu, że skarżąca dopuściła się mniejszej liczby naruszeń, a żadne z nich nie miało postaci kwalifikowanej, oraz mimo stwierdzenia Komisji, iż skarżąca nie stosowała się do postanowień kartelu. Co więcej Komisja naruszyła zakaz dyskryminacji informując skarżącą, że była objęta dochodzeniem znacznie później niż inne przedsiębiorstwa, powodując w ten sposób powstanie po jej stronie szkody.
- Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji z uwagi na nieracjonalnie długi czas trwania postępowania administracyjnego oraz jego zawieszenie w celu rozwiązania kwestii incydentalnych. Komisja naruszyła również zasadę równego traktowania, gdyż jej działania były niesłusznie krzywdzące wobec skarżącej, która w rzeczywistości powinna była uzyskać obniżenie grzywny zdecydowanie wyższe niż uzyskane 1 %.
- Skarżąca kwestionuje wysokość zmniejszenia wymiaru grzywny (wyższego niż 95 %) w stosunku do spółki Bärlocher, która jest jej rzeczywistym i potencjalnym konkurentem, zarzucając Komisji brak kompetencji, naruszenie zasady równego traktowania w szerokim znaczeniu oraz naruszenie obowiązku uzasadniania aktów. Zdaniem skarżącej zmniejszenie wymiaru grzywny jest równoznaczne z przyznaniem dotacji i z dużym prawdopodobieństwem prowadzi do zakłócenia konkurencji. Tytułem zarzutu uzupełniającego lub ewentualnego skarżąca podnosi, że uzasadnienie zmniejszenia wymiaru grzywny nie zostało zawarte w wersji decyzji Komisji przekazanej do wiadomości skarżącej, co jest równoznaczne z naruszeniem obowiązku uzasadnienia.
- Zastosowana grzywna naruszyła wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. Ustalając wysokość grzywny Komisja nie wzięła należycie pod uwagę faktu, że skarżąca nie uczestniczyła w naruszeniach kwalifikowanej postaci kartelu, inaczej niż pozostałe przedsiębiorstwa, oraz że przejawiała w trakcie całości trwania naruszenia na danym rynku zachowania konkurencyjne. Powaga naruszenia skarżącej została niewłaściwie oceniona wskutek błędnego przypisania jej zachowań anty konkurencyjnych. Ponadto Komisja nie dokonała oceny faktycznej roli odgrywanej przez Faci, nie wzięła pod uwagę jej ograniczonych rozmiarów, ograniczonych możliwości rynkowych oraz jej relatywnej niezdolności do zakłócenia konkurencji w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami oraz nie dokonała odpowiedniego sprostowania, odwołując się do pkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r., tak aby stosować je w sposób zgodny z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — Akzo Nobel i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-47/10)

(2010/C 100/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Akzo Nobel NV (Amsterdam, Niderlandy), Akzo Nobel Chemicals GmbH (Düren, Niemcy), Akzo Nobel Chemicals B.V. (Amersfoort, Niderlandy), Akcros Chemicals Ltd (Stratford-upon-Avon, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci C. Swaak i Marc van der Woude)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i 2 zaskarżonej decyzji w całości bądź w części lub
- obniżenie wysokości grzywien nałożonych w art. 2 ust. 1 i 2 zaskarżonej decyzji lub
- stwierdzenie, że nie można obciążyć Akzo Nobel Chemicals GmbH i Akzo Nobel Chemicals B.V. odpowiedzialnością za naruszenia popełnione przed 1993 r. oraz że nie można obciążyć Akzo Nobel N.V. odpowiedzialnością za naruszenie popełnione w latach 1987–1998 ani indywidualnie, ani też wspólnie z przedsiębiorstwami należącymi do grupy Elementis;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa COMP/38.589 — Stabilizatory termiczne) w zakresie, w jakim Komisja obciążyła skarżące odpowiedzialnością za naruszenie art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) oraz art. 53 porozumienia EOG polegające na zawieraniu porozumień i stosowaniu uzgodnionych praktyk w zakresie ustalania cen, podziału rynków w drodze ustalania limitów sprzedaży, przydzielaniu klientów, a także wymianie poufnych informacji handlowych, a w szczególności informacji o klientach, wielkości produkcji i sprzedaży, w sektorze stabilizatorów cynowych. Tytułem żądania ewentualnego skarżące wnoszą o znaczące obniżenie kwoty nałożonej na nie grzywny.